

Arrest

nr. 77 655 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat N. SWARTEBROECKX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Belarussisch staatsburger van Belarussische origine. U was sinds 2007 lid van de oppositiepartij BNF (Belaruskyy Narodny Front). Ook uw echtgenote, D. T. (...) (OV X) werd toen lid van de partij. U verspreidde pamfletten en krantjes van de partij, en verzamelde handtekeningen. In augustus 2008 verzamelde u handtekeningen voor de kandidatuur van Sudnik Stanislav Vatslavovitch voor de Raad van Vertegenwoordigers. Ongeveer een maand later werd u, toen u van bij uw ouders onderweg was naar huis, op straat aangesproken en geslagen door politieagenten omdat u volgens hen dronken was en mensen lastigviel. De volgende dag diende u klacht in bij de politie, maar uw klacht

werd niet aanvaard. Op 6 februari 2009 woonde u een partijvergadering bij in Grodno. Niet lang na uw thuiskomst kreeg u bezoek van een politieagent in uniform en een man in burger. U werd onder druk gezet om uit de partij te stappen en uw activiteiten stop te zetten. In november 2009, toen u handtekeningen verzamelde tegen de sluiting van een deel van het ziekenhuis in uw regio, werd u door onbekenden in burgerkledij in een auto gesleurd en meegenomen naar het bos, waar u bedreigd en geslagen werd. Er werd u gezegd dat u uit de partij moest stappen en uw activiteiten voor de partij moest staken. U werd alleen achtergelaten in het bos en raakte met moeite terug thuis. Op 26 december 2009 ging u met een vriend partijkranten en pamfletten ophalen in Mosty en u bracht ze naar uw stad Berezovka, waar u ze afleverde in een huurappartement van de partij. U nam twee kranten mee naar huis. Kort na uw thuiskomst kwamen een tweetal agenten bij u langs. U werd bedreigd en geslagen. Ook uw echtgenote werd uitgescholden. Uw huis werd doorzocht en er werd u gevraagd de partijkranten af te geven die zich bij u thuis bevonden. Uw echtgenote werd eind december ontslagen op haar werk. U kreeg plots geen voorschrift meer voor de medicatie van uw zoon, die aan epilepsie lijdt. Op 30 december 2009 vertrok u voor een vooraf reeds geplande vakantie naar België. Op 6 januari 2010 vernam u van uw schoonzus dat er werd ingebroken in uw appartement en dat alles er overhoop werd gehaald. U besloot de volgende dag asiel aan te vragen bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een geldig Belarussisch paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen kende met de Belarussische autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten voor de oppositiepartij BNF (Belarusky Narodny Front) enerzijds en dat u niet zou kunnen terugkeren naar Belarus omwille van uw politieke activiteiten in België anderzijds.

Inzake de problemen die u in Belarus kende dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent uw actuele vrees voor vervolging aannemelijk te maken, noch aan de hand van uw verklaringen, noch aan de hand van de door u neergelegde documenten. U verklaarde dat uw activiteiten voor het BNF zich voornamelijk beperkten tot het verspreiden van partijpamfletten en -krantjes en het verzamelen van handtekeningen. Uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens het uitvoeren van deze activiteiten zelf nooit problemen kende (CGVS p.8).

U stelde dat u voor het eerst problemen kreeg met de politie in augustus 2008 (CGVS p.8). U verklaarde dat u ongeveer een maand na het verzamelen van handtekeningen door agenten werd geslagen op straat omdat ze beweerden dat u dronken was en aan het schelden was. U zou nadien klacht hebben willen indienen tegen deze agenten maar deze werd niet aanvaard. U hebt nadien niet meer geprobeerd elders klacht in te dienen (CGVS p.9). Afgezien van het feit dat u de Belgische asielinstanties geen begin van bewijs voorlegde van deze schriftelijke klacht die u thuis zou hebben opgesteld (CGVS, p.9), kon u niet overtuigend aantonen dat deze door u aangehaalde problemen rechtstreeks verband hielden met uw politieke activiteiten. U gaf ook zelf aan dat er noch tijdens, noch na dit incident met de politie allusies gemaakt werden op uw politieke activiteiten, maar zei dat u wel "dacht dat het er iets mee te maken had" (CGVS p.9). Uw beweringen als zou dit incident iets te maken hebben met uw politieke engagement zijn dan ook louter op uw vermoedens gestoeld en niet op aantoonbare feiten.

Op 6 februari 2009 zou u opnieuw problemen gekend hebben. U zou bezoek gekregen hebben van een agent en een man in burger met de boodschap uw pamfletten of partijkranten af te geven en met de verwittiging uw lidmaatschap van het BNF op te geven (CGVS p.9). Verder werd u door deze personen met rust gelaten (CGVS p.9-10). Tussen februari en november 2009 zouden jullie geen problemen meer gekend hebben; u zou toen op dienstreis zijn geweest (CGVS p.11). In november 2009 werd u door onbekenden in een wagen gestoken en in het bos geslagen en bedreigd. Er werd u gezegd dat u uw politieke activiteiten moest stoppen en dat u de partij moest verlaten (CGVS p.10). Zowel wat het incident van augustus 2008 betreft als deze laatste twee incidenten in februari en november 2009 dient echter opgemerkt te worden dat u, noch uw echtgenote, hiervan melding maakten in de vragenlijst die door DVZ werd opgesteld voor het CGVS en waarin u gevraagd werd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die erop wijzen dat er in uw hoofde een vrees of risico bestaat op vervolging in uw land van herkomst (zie vragenlijst DVZ R. (...) en T. (...), vraag 3."De vrees of het risico bij terugkeer", punt 5.). Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, wierp u op dat er u enkel werd gevraagd hoe u naar België kwam en hoe laat u vertrok en "dat de rest bij het volgende interview zou komen" (CGVS p.14). Nochtans werd u wel degelijk de kans geboden om toelichting te geven bij deze vraag, aangezien uit deze vragenlijst blijkt dat zowel u als uw echtgenote wél melding maakten van een incident dat in december 2009 zou plaatsgevonden hebben en waarbij u bedreigd zou geweest zijn om uw activiteiten stop te zetten (zie vragenlijst DVZ Raman en T. (...), vraag 3."De vrees of het risico bij terugkeer", punt 5.). Door deze vaststelling wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangetast.

Verder blijkt zowel uit uw verklaringen als die van uw echtgenote voor het Commissariaat-generaal dat uw echtgenote ontslagen werd omwille van haar politieke engagement (CGVS p.10, CGVS T. (...))

p.4). U kon echter ook deze bewering met geen enkel bewijs of document staven, hoewel u aangaf dat haar ontslag in haar werkboekje werd opgetekend (CGVS, p.10).

U haalde daarnaast nog aan dat u omwille van het politieke engagement van u en uw echtgenote geen voorschrift zou gekregen hebben voor de medicatie van uw zoon, die lijdt aan epilepsie. Volgens uw echtgenote werd de directie in het ziekenhuis gebeld met de boodschap dat er geen medicatie meer aan u gegeven mocht worden (CGVS p.5). Ook dit element binnen uw asielrelaas kon u niet met enig bewijs onderbouwen. U beweerde bovendien merkwaardig genoeg dat u tot dan toe altijd wel medicatie had gekregen voor uw zoon, maar dat u enkel op 28 december 2009, met andere woorden enkele dagen voor uw vertrek, geen voorschrift meer had gekregen (CGVS p.14).

Er moet voorts worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u, ook nadat u in 2007 tot de partij BNF was toegetreden, geregeld op dienstreis kon gaan naar het buitenland en dat u eind december 2009 uw land op legale wijze verliet via de luchthaven van Minsk zonder hierbij problemen te hebben gekend (CGVS, p.13). Mocht u werkelijk door uw autoriteiten op ernstige wijze zijn vervolgd en gezocht omwille van uw politieke activiteiten, zoals u verklaarde (CGVS, p.1 en 2), kan redelijkerwijze worden verwacht dat u eind december 2009 niet zomaar, zonder enig probleem, uw land zou hebben kunnen verlaten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten nog verder aangetast.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat het, gezien de door u verklaarde ernst van uw problemen en de vrees die u verklaarde te hebben ten aanzien van de Belarussische autoriteiten, eveneens merkwaardig is dat u pas een asielaanvraag in België indiende op het moment dat u zich al een week in het land bevond, en niet al meteen na uw aankomst in België, omwille van de door u reeds ondervonden problemen in Belarus. U zou pas asiel aangevraagd hebben toen u op 6 januari 2010 in België een sms ontving van uw schoonzus met de boodschap dat jullie woning overhoop werd gehaald. Toen u met deze vaststelling geconfronteerd werd, vroeg u zich luidop af waarom u asiel zou aanvragen als het mogelijk was om in uw eigen land te wonen (CGVS p.13). Met deze uitspraak ondermijnt u echter eigenhandig de ernst van de problemen die u reeds ondervonden had in Belarus en de hiermee gepaard gaande vrees die u tot dan toe reeds beweerde gekoesterd te hebben tegenover de Belarussische autoriteiten. Bovendien dient, wat de sms betreft die uw schoonzus u toestuurde, nog opgemerkt te worden dat het hier een verklaring van een familielid betreft, die bijgevolg geenszins kan beschouwd worden als een objectieve weergave of een sluitend bewijs van de door u vermelde huiszoeking in januari 2010.

Terloops zij nog opgemerkt dat een aantal ongerijmdheden werd vastgesteld in uw verklaringen die de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnt. Zo verklaarde u dat u in opdracht van de voorzitter van uw partij in Berezovka vanuit Belarus boeken meebracht naar België, bestemd voor de voorzitter van de Wit-Russische-Europese vereniging in België (CGVS, p.6). Toen u voordien vragen werden gesteld over uw politieke activiteiten in uw land en de door u voorgelegde documenten, kranten en pamfletten, had u nochtans uitdrukkelijk verklaard dat u niets bij zich had toen u als toerist uit uw land vertrok en naar België reisde (CGVS, p.4). Toen u verder werd gevraagd van wanneer de krantjes en pamfletten dateren die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde, verklaarde u dat ze dateerden van de periode dat u daar verbleef, u ze niet uitgekozen had, maar gewoon iets had genomen wat nog overbleef (CGVS, p.4). Zoals hierboven reeds aangehaald, zei u even later dan weer dat u niets bij zich had gehad (van documenten en pamfletten) toen u als toerist vanuit uw land naar België reisde (CGVS, p.4).

Wat uw politieke activiteiten in België betreft ten slotte, legde u ter staving hiervan een aantal internetartikels en foto's neer, en een uittreksel uit het Strafwetboek. Hiermee wilde u aantonen dat u deelnam aan manifestaties in België die voornamelijk werden georganiseerd door de "Wit-Russische Europese Vereniging" in België en dat u naar aanleiding hiervan gestraft kan worden in Belarus. U verklaarde kort na uw aankomst in België al deelgenomen te hebben aan deze manifestaties (CGVS p.6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat Belarussische staatsburgers die in een derde land politieke activiteiten ontplooiden of politiek asiel aanvragen hierdoor geen hinder ondervinden van de Belarussische autoriteiten bij een eventuele terugkeer naar hun land.

Bovendien verwees u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal naar een wet die in uw land in het Strafwetboek werd opgenomen en waardoor iemand die kritiek levert op het Belarussische regime, in welke vorm dan ook, een celstraf riskeert (CGVS p.7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er nog geen strafzaak werd geopend of officiële vervolging plaatsvond op basis van artikel 369-1 van de Belarussische Strafwet over het in diskrediet brengen van de Republiek Belarus. Volgens dezelfde informatie werden op basis van deze wet wel een aantal waarschuwingen geuit naar enkele Belarussische burgers, waarbij het echter telkens om burgers ging

met een uitgesproken politiek profiel, wat, zoals blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.4, DVZ vragenlijst vraag 3. "De vrees of het risico bij terugkeer", punt 3), niet uw geval is.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dan ook dat in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch enige zwaarwegende gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen deze appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen. De brieven die u neerlegde van Pantus Sergei, voorzitter van de partij BNF in Berezovka, en van de voorzitter van de Wit-Russische-Europese Vereniging in België, de heer Pimenau, verwijzen naar uw politieke activiteiten in Belarus en naar de reden waarom u er niet meer naar zou kunnen terugkeren. Deze getuigenissen vertonen echter een gesolliciteerd karakter. Zo blijkt immers dat deze brieven na uw aankomst in België (en twee van deze brieven zelfs nog recent in november 2011) werden opgemaakt en dat zij op uw vraag werden opgesteld (CGVS p.4, CGVS T. (...) p.3). Deze documenten kunnen dan ook bezwaarlijk als objectief worden beschouwd. Bovendien ontbrak op de brief van de heer Pantus ook een persoonlijke handtekening. Er dient hierbij nog opgemerkt te worden dat door mij niet betwist wordt dat u in België deelnam aan politieke activiteiten, maar eerder dat u de problemen die u voor uw vertrek uit Belarus gekend zou hebben naar aanleiding van uw politieke activiteiten aldaar niet aannemelijk hebt kunnen maken. Uit de convocatie die u neerlegde en die een aantal weken na uw vertrek uit Belarus is toegekomen op uw verblijfsadres in Belarus, kan enkel afgeleid worden dat u wordt opgeroepen op 23 januari 2010 om vingerafdrukken te laten nemen. Op grond waarvan of in verband met welke zaak u wordt opgeroepen, staat op dit document echter niet vermeld. Nergens uit dit document blijkt dan ook enig verband met de door u aangehaalde problemen in Belarus. Bovendien weet u niet of er hierna een strafzaak tegen u werd opgestart en u hebt zich hierover ook niet geïnformeerd bij uw familie in Belarus (CGVS p.2), wat getuigt van weinig interesse in de inhoud of in het beoogde doel van deze convocatie. Uw partijlidkaart en die van uw echtgenote, de pamfletten en krantjes van de partij BNF en van de partij BchD (CGVS p.8), de brief van voorzitter Yanukevitch gericht aan alle leden van het BNF en de foto's waarop u te zien bent samen met leden van de partij BNF en met leden van een groep vrijwilligers die zich inzetten voor de Belarussische taal, vormen een bewijs van jullie activiteiten als leden van de partij BNF en als vrijwilligers, maar niet van de problemen die u als gevolg hiervan zou hebben gekend. Het attest dd 28 september 2008 dat u voorlegde is een bewijs dat u handtekeningen verzamelde voor de heer Sudnik Stanislav als kandidaat voor de functie van volksvertegenwoordiger in het Huis van Afgevaardigden van de Nationale Vergadering van de Republiek Belarus. De internetartikels die u voorlegde handelen over problemen van specifieke personen en activisten in Belarus. De internetartikels van de Wit-Russische Europese Vereniging die u voorlegde vermelden manifestaties en acties in Brussel, waaraan u ook enkele keren deelnam. Uw naam of de naam van uw echtgenote wordt in geen enkel door u voorgelegd internetartikel vermeld (CGVS p.7-8). Uw boekingsbewijs voor uw heen- en terugvlucht vanuit Belarus en de documenten van uw reisverzekering hebben betrekking op uw reisweg vanuit Belarus. Deze wordt door mij niet betwist. Uw Belarussisch paspoort en dat van uw echtgenote en uw zonen bevatten louter persoonsgegevens. De attesten van immatriculatie op naam van u en uw familieleden die uw advocate nog neerlegde aan het einde van het gehoor voor het CGVS (zie inventaris overtuigingsstukken) betreffen uw verblijfsstatus in België. De "Newsletter" die hier werd bijgevoegd betreft een nieuwsbrief van de Wit-Russische Europese Vereniging in België. De internetartikels in deze inventarismap handelen over de algemene situatie in Belarus en niet over de door u aangehaalde specifieke problemen. Zij kunnen bovenstaande conclusie derhalve evenmin wijzigen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw echtgenote D. T. (...) (OV 6.545.986), die zich voor haar asielaanvraag op dezelfde motieven baseerde als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel roepen verzoekende partijen de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van de “*motiveringsplicht*”. Ook menen verzoekende partijen dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund. De onderdelen van het middel die door verzoekende partijen worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vast dat uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoekende partijen voorhouden ernstige problemen te hebben ondervonden naar aanleiding van hun politiek engagement voor de BNF (Belarusky Narodny Front). Eerste verzoekende partij verklaarde dat zij in oktober 2008 op straat werd aangesproken en geslagen door politieagenten omdat zij volgens hen dronken was en mensen lastigviel. Eerste verzoekende partij diende de volgende dag klacht in, maar die werd niet door de politie aanvaard. Eerste verzoekende partij gaf aan dat het incident gelinkt was met haar politieke activiteiten. Eerste verzoekende partij verklaarde eveneens tijdens haar gehoor dat zij op 6 februari 2009, nadat zij een partijvergadering had bijgewoond, thuis bezoek kreeg van een politieagent in uniform en een man in burger. Zij verklaart dat zij door deze personen onder druk werd gezet om uit de partij te stappen en haar activiteiten stop te zetten. Vervolgens gaf eerste verzoekende partij aan dat zij in november 2009, toen zij handtekeningen verzamelde tegen de sluiting van een deel van het ziekenhuis in haar stad, door onbekenden in burgerkledij in een auto werd gesleurd en dat zij werd meegenomen naar een bos, waar zij bedreigd en geslagen werd. Er werd haar gezegd dat zij uit de partij moest stappen en dat zij haar

activiteiten voor de partij moest staken. Verder verklaart eerste verzoekende partij ook nog dat zij op 26 december 2009, nadat zij met een vriend partijkranten en pamfletten ging ophalen in Mosty en deze afleverde in een huurappartement van de partij in Berezovka, wederom bezoek kreeg van een tweetal agenten. Zij verklaart dat zij door deze agenten werd bedreigd en geslagen. Bovendien werd haar huis doorzocht en werd haar gevraagd om de partijkranten, die zij diezelfde dag mee naar huis had genomen, af te geven. Verder blijkt uit de inhoud van het gehoorverslag dat tweede verzoekende partij eind december zou zijn ontslagen op haar werk, omwille van haar politieke activiteiten. Ook verklaarden verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal dat zij voor hun zoon, die aan epilepsie lijdt, plots geen medicatievoorschrift meer kregen. Tweede verzoekende partij legt tijdens haar gehoor uit dat de directrice van het ziekenhuis werd opgebeld met de melding dat er geen medicatie meer voor hen mocht worden voorgeschreven, wat erop wijst dat ook deze feiten gelinkt zijn aan hun politieke activiteiten. In het verzoekschrift geven verzoekende partijen nog aan dat eerste verzoekende partij een andere baan zocht in Wit-Rusland, maar dat potentiële werkgevers steeds afhaakten nadat zij zich over haar hadden geïnformeerd bij de geheime dienst.

De Raad stelt echter vast dat verzoekende partijen het ondanks deze ernstige gebeurtenissen, met name dat eerste verzoekende partij tot vier keer toe werd lastiggevallen door politieagenten/personen in burgerkledij, waarbij haar fysieke integriteit zelfs enkele keren op ernstige wijze werd geschonden en zij zelfs werd ontvoerd, tweede verzoekende partij werd ontslagen op haar werk omwille van haar politiek engagement, hun zoon de voor hem uiterst noodzakelijke medicatie niet meer kreeg voorgeschreven omwille van hun activiteiten voor de oppositiepartij en eerste verzoekende partij door haar politieke activiteiten niet aan werk kon geraken, niet nodig achtten om bij hun aankomst in België asiel aan te vragen. De Raad wenst desbetreffend te verwijzen naar het gehoorverslag van eerste verzoekende partij: *“Wat ik niet goed begrijp, is waarom u dan gewoon als toerist vertrekt, en niet meteen asiel gaat aanvragen, hoewel u toch blijkbaar al veel had meegemaakt tot dan toe? Dat wilden we niet, we wilden een huis of appartement kopen. Waarom zouden we naar België gaan om asiel aan te vragen als het mogelijk was om in je eigen land te wonen?”* (administratief dossier, stuk 3a, gehoorverslag CGVS van 29/11/2011, p. 13). Verzoekende partijen verklaren aldus dat zij, hoewel het laatste incident, waarbij eerste verzoekende partij werd bedreigd en geslagen door agenten, plaatsvond op 26 december 2009, zij op 30 december 2009 op vakantie vertrokken naar België, zonder de intentie om er asiel aan te vragen. Volgens hun verklaringen bevindt het keerpunt zich in de sms die zij op 6 januari 2010 ontvingen van de zus van tweede verzoekende partij met de boodschap dat er ingebroken werd in hun appartement en dat hun woning overhoop werd gehaald. De Raad is echter absoluut niet overtuigd van hun beweringen dat zij, omdat zij een sms ontvingen, plots hadden besloten dat het dan toch wel te gevaarlijk voor hen werd om terug te keren naar Wit-Rusland, reden waarom zij alsnog asiel hebben aangevraagd in België. Zo zou tijdens deze inbraak, volgens wat verzoekende partijen in het verzoekschrift aangeven, de harde schijf van hun PC en een kleine printer zijn meegenomen. Op deze harde schijf stond veel informatie over hun politieke activiteiten, waaronder partijkranten, foto's, pamfletten en dergelijke meer. Nu deze harde schijf het sluitend bewijs levert van hun politieke activiteiten, zijn verzoekende partijen ervan overtuigd dat zij bij hun terugkeer gevangen zullen worden genomen, aldus wat in het verzoekschrift wordt vermeld. De Raad oordeelt dat deze uitleg niet in het minst kan overtuigen. Uit hun verklaringen blijkt dat de politiediensten immers voordien al op de hoogte waren van hun activiteiten voor de BNF. Zo verklaarden verzoekende partijen immers dat op 26 december 2009 een huiszoeking bij hen thuis werd verricht en dat de politieagenten toen twee partijkranten hadden gevonden (administratief dossier, stuk 3b, gehoorverslag CGVS van 29/11/2011, p. 5) en werden zij voordien reeds bedreigd met de eis hun engagement voor de oppositiepartij te beëindigen. De Raad ziet dan ook niet in hoe de melding dat de politie informatie bij hen thuis had gevonden over hun politieke activiteiten, de absolute doorslag zou hebben kunnen geven om asiel aan te vragen, aangezien zij reeds voordien wisten dat de politie op de hoogte was van hun activiteiten, reden waarom zij tal van problemen zouden hebben ondervonden in hun land. Verder wenst de Raad nog te wijzen op de volgende passage uit het gehoorverslag: *“Werd er iets gestolen? We hebben dat nog gevraagd, telefonisch, maar ze zei van niet, dat er niets gestolen werd”* (administratief dossier, stuk 3a, gehoorverslag CGVS van 29/11/2011, p. 5). Verzoekende partijen stellen in het verzoekschrift echter het volgende: *“Twee maanden later toen familieleden nogmaals langs gingen om na te gaan of er niets gestolen was, ontdekten ze dat de harde schijf van de PC en een kleine printer werd meegenomen”*. Zulks staat echter nergens in de gehoorverslagen, die dateren van november 2011, te lezen, wat erop wijst dat verzoekende partijen het doorslaggevende element dat hen uiteindelijk genoopt heeft om alsnog asiel aan te vragen in België, trachten aan te dikken in een poging om deze radicale ommekeer aannemelijk te maken, wat op manifeste wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen hieromtrent. De Raad stelt bovendien vast dat hun uitleg desbetreffend allesbehalve plausibel is. Zo verklaren verzoekende partijen op hun gehoor dat zij op 6 januari 2010 een sms kregen

met de boodschap dat er ingebroken werd in hun appartement en dat er alles overhoop werd gehaald. Eerste verzoekende partij verklaart eveneens dat er, nadat zij hierover bij het thuisfront hadden geïnformeerd, echter niets gestolen werd. Daags nadien, op 7 januari 2010, beslissen verzoekende partijen om asiel aan te vragen omdat het water nu toch wel aan hun lippen komt te staan. Echter, in het verzoekschrift wordt vermeld dat verzoekende partijen pas twee maanden later te horen krijgen dat hun harde schijf, het sluitende bewijs van hun politiek engagement voor de BNF, gestolen werd. Verzoekende partijen zouden dus een tijd nadat zij reeds asiel hadden aangevraagd in België op de hoogte zijn gesteld van de diefstal van de harde schijf van hun PC, wat het bewijselement bij uitstek vormt voor de politie dat zij zich op actieve wijze hebben ingezet voor de BNF.

Omwille van de voorgaande redenen, besluit de Raad dat aan de inbraak door de politie in hun appartement, de gebeurtenis die ervoor heeft gezorgd dat verzoekende partijen, in plaats van hun toeristisch verblijf in België af te ronden, een vraag tot internationale bescherming nabij de Belgische asielinstanties hebben moeten richten, absoluut geen geloof kan worden gehecht. Uit de combinatie dat aan de rechtstreekse oorzaak van hun asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekende partijen uitdrukkelijk hebben verklaard dat zij, ondanks de problemen die zij in Wit-Rusland zouden hebben ondervonden, het niet nodig achtten asiel aan te vragen in België, nu het mogelijk was om in hun eigen land te wonen, besluit de Raad dat verzoekende partijen noch de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Hun ter vergoelijking aangebrachte uitleg dat zij eerst alles dienden af te wegens omdat zij, zelfs het autoritaire regime in hun land en de dagdagelijkse angst in acht genomen, in hun land wensten te blijven, wat niet meer dan logisch is, nu zij daar opgroeiden en zij er hun familie en vrienden hebben en dat zij bang waren voor een nieuw begin, een nieuw land, een onbekende taal en nieuwe gewoontes, biedt, gelet op de bovenstaande uiteenzetting, geen soelaas.

2.2.5. Wat hun politieke activiteiten in België betreft, legde eerste verzoekende partij ter staving hiervan een aantal internetartikels en foto's neer, en een uittreksel uit het Strafwetboek. Hiermee wenste zij aan te tonen dat zij deelnam aan manifestaties in België die voornamelijk werden georganiseerd door de "Wit-Russische Europese Vereniging" in België en dat zij naar aanleiding hiervan gestraft kan worden in Belarus. Eerste verzoekende partij verklaarde kort na haar aankomst in België al deelgenomen te hebben aan deze manifestaties (administratief dossier, stuk 3a, gehoorverslag CGVS van 29/11/2011, p. 6). De Raad stelt vast dat uit de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, echter blijkt dat Belarussische staatsburgers die in een derde land politieke activiteiten ontplooiden of politiek asiel aanvragen hierdoor geen hinder ondervinden van de Belarussische autoriteiten bij een eventuele terugkeer naar hun land (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie, deel 1, Cedoca-antwoorddocument "*Low-profile and high profile dissidents, réfugié sur place, persecution after asylum-claim*" van 15/12/2011, p. 1-2).

Eerste verzoekende partij verwees tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal naar een wet die in haar land in het Strafwetboek werd opgenomen en waardoor iemand die kritiek levert op het Belarussische regime, in welke vorm dan ook, een celstraf riskeert (administratief dossier, stuk 3a, gehoorverslag CGVS van 29/11/2011, p. 7). Uit de landeninformatie blijkt echter dat er nog geen strafzaak werd geopend of officiële vervolging plaatsvond op basis van artikel 369-1 van de Belarussische Strafwet over het in diskrediet brengen van de Republiek Belarus. Volgens dezelfde informatie werden op basis van deze wet wel een aantal waarschuwingen geuit naar enkele Belarussische burgers, waarbij het echter telkens om burgers ging met een uitgesproken politiek profiel, wat, zoals blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen niet het geval is. Zij beperkten zich immers tot het verspreiden van krantjes en pamfletten van de partij en het verzamelen van handtekeningen, zo blijkt uit hun gehoorverslag (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie, deel 2, Cedoca-antwoorddocument "*Law on discrediting of the Republic*" van 24/02/2009, p. 1-2). Er kan dan ook besloten worden dat verzoekende partijen, omwille van hun politieke activiteiten in België, niet als "*réfugié sur place*" kunnen worden beschouwd, daar uit de landeninformatie blijkt dat zij bij hun terugkeer, omwille van zulke activiteiten, geen vervolging riskeren.

Verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift weliswaar dat personen die buiten Wit-Rusland deelnemen aan manifestaties wel degelijk een risico lopen op vervolging bij hun terugkeer naar dat land en dat iemand die kritiek uit op het regime van Loekasjenko wel degelijk een celstraf riskeert. Zij opperen dat de landeninformatie, waaruit blijkt dat er nog geen strafzaak werd geopend op basis van voormeld artikel uit het Wit-Russische Strafwetboek, indruist tegen alle informatie die zij neerleggen over Wit-Rusland, waar het autoritaire regime onder Loekasjenko heerst. Verzoekende partijen wijzen

erop dat de situatie sinds de verkiezingen van 2010 alleen maar erger geworden is, dat er volledige willekeur heerst en dat er geen enkele bescherming is. Hoewel er officieel geen politieke gevangenen zijn in Wit-Rusland, is het volgens verzoekende partijen algemeen geweten dat president Loekasjenko iedereen die oppositie voert laat opsluiten. Indien verzoekende partijen niet op grond van artikel 369-1 zullen worden opgesloten, zullen de autoriteiten wel een andere grond/reden vinden, menen zij. De Raad repliceert hierop dat verzoekende partijen inderdaad verschillende artikels bijbrengen die staven dat het deelnemen aan protestbetogingen in Rusland niet altijd zonder gevolgen blijft (bijlagen 25-38 bij het verzoekschrift). Zo worden mensen bijvoorbeeld ontslagen op hun werk omdat zij afwezig zijn om te demonstreren, worden mensen geslagen door in burger verklede politieagenten en riskeren demonstranten een administratieve aanhouding. Uit deze informatie blijkt echter niet dat de landeninformatie waaruit blijkt dat personen die in een derde land politieke activiteiten ontplooiden of politiek asiel aanvragen hierdoor geen hinder ondervinden van de Belarussische autoriteiten bij een eventuele terugkeer naar hun land, niet correct is.

Ook staat in deze artikelen te lezen dat er inderdaad celstraffen werden uitgesproken voor bepaalde oppositieleiden. Het gaat hier echter telkens om "high profile" leden, zoals bijvoorbeeld voormalige presidentskandidaten. Hieruit blijkt dus niet dat verzoekende partijen een risico lopen om te worden vervolgd bij hun terugkeer naar Wit-Rusland, louter omdat zij hebben deelgenomen aan demonstraties in België.

2.2.6.1 Verzoekende partijen voeren aan dat tweede verzoekende partij nauwelijks de kans heeft gekregen om bijkomende uitleg te geven, doordat het interview van eerste verzoekende partij was uitgelopen. Er werden haar slechts enkele vragen gesteld. Dit bracht bijkomende stress mee en leidde ertoe dat er onvoldoende tijd was om volledig haar verhaal te doen, aldus verzoekende partijen.

2.2.6.2. De Raad merkt ten eerste op dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor, dat meer dan drie uur heeft geduurd, op zeer omstandige wijze hun asielproblematiek heeft kunnen weergeven. Ten tweede blijkt uit het gehoorverslag dat tweede verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde problemen als deze die haar echtgenoot heeft aangegeven tijdens diens gehoor. Ten derde wijst de Raad erop dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor de volgende vragen kreeg voorgeschoteld: *"Wat hebt u voor u vertrek meegemaakt? U persoonlijk, door het verspreiden van pamfletten en kranten? ... Maar werd er ooit geweld tegen u gebruikt, of werd u ooit gearresteerd, omwille van uw activiteiten?...Hebt u nog andere problemen gekend dan diegene die uw echtgenoot ondervond?"* (administratief dossier, stuk 3b, gehoorverslag CGVS van 29/11/2011, p. 3-4). Uit deze vraagstelling blijkt onomstotelijk dat tweede verzoekende partij de kans werd geboden om haar verhaal te doen en om eventuele persoonlijke problemen te vertellen. Ten slotte stelt de Raad vast dat tweede verzoekende partij op het einde van haar gehoor nog gevraagd werd of ze nog iets toe te voegen had, waarop zij ontkennend antwoordde. Ook haar advocaat liet na desbetreffend enige opmerking te formuleren (administratief dossier, stuk 3b, gehoorverslag CGVS van 29/11/2011, p. 2, bedoeld pagina 6, getiteld "eindpagina").

2.2.7. Met betrekking tot de door verzoekende partijen voorgelegde documenten, stelt de Raad dat het door hen neergelegde werkboekje van tweede verzoekende partij (bijlage 23 bij het verzoekschrift), het boekje met voorschriften van de medicatie voor hun zoon en een medisch getuigschrift (bijlage 24 bij het verzoekschrift), de brieven van Pantus Sergei, voorzitter van de partij BNF in Berezovka, en van de voorzitter van de Wit-Russische-Europese Vereniging in België, de heer Pimenau, de convocatie waaruit kan worden afgeleid dat eerste verzoekende partij wordt opgeroepen op 23 januari 2010 om vingerafdrukken te laten nemen, de partijlidkaarten van eerste en tweede verzoekende partij, de pamfletten en krantjes van de partij BNF en van de partij BchD, de brief van voorzitter Yanukevitch gericht aan alle leden van het BNF en de foto's waarop eerste verzoekende partij te zien is samen met leden van de partij BNF en met leden van een groep vrijwilligers die zich inzetten voor de Belarussische taal en het attest d.d. 28 september 2008 ter staving van hun bewering dat zij handtekeningen verzamelden voor de heer Sudnik Stanislav als kandidaat voor de functie van volksvertegenwoordiger in het Huis van Afgevaardigden van de Nationale Vergadering van de Republiek Belarus, documenten betreffen die verzoekende partijen bijbrengen ter staving van hun politieke activiteiten in Wit-Rusland en van de beweerdde problemen die zij in hun land omwille van deze activiteiten zouden hebben gekend. De Raad wijst erop dat verzoekende partijen, ondanks hun ernstige problemen die zij in Belarus zouden hebben gekend omwille van hun politiek engagement voor de oppositiepartij, in eerste instantie geen asielaanvraag hebben ingediend nabij de Belgische asielinstanties omdat zij het mogelijk achtten om naar hun eigen land terug te keren en er te wonen. De gebeurtenis die hen plots van mening heeft doen veranderen, met name de inbraak in hun appartement, wordt door de Raad, om de hierboven

uiteengezette redenen, ongeloofwaardig bevonden. De door hen bijgebrachte documenten kunnen derhalve de door de Raad hogervermelde gedane conclusies niet wijzigen.

De Raad stelt verder vast dat hun boekingsbewijs voor de heen- en terugvlucht vanuit Belarus en de documenten van hun reisverzekering betrekking hebben op de reisweg vanuit Belarus, wat door de Raad niet wordt betwist. De Belarussische paspoorten van verzoekende partijen en dat van hun zonen bevatten louter persoonsgegevens, waaraan evenmin wordt getwijfeld. De attesten van immatriculatie op naam van eerste verzoekende partij en diens familieleden betreffen hun verblijfsstatus in België. Ook deze documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen.

2.2.8. Gelet op wat voorafgaat, kan aan verzoekende partijen de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De Raad merkt echter op dat de subsidiaire beschermingsstatus evenwel kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen middels de informatie die zij bijbrengen over de huidige situatie in hun land evenwel niet aan dat er heden in Wit-Rusland een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9 Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op 29 november 2011 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord met de hulp van een tolk die de Russische taal machtig is, waarbij zij de mogelijkheid kregen hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, zij nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en waar zij werden bijgestaan door hun advocaat. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT